

Мечката била радостна, че ще може да угоди Богу.

Лисицата сжщо, безъ страхъ могла да се накраде съ кокошки за да нагости Бога.

Само заекътъ билъ отчаянъ, че съ нищо не ще може да изкаже своята обичъ къмъ Бога.

Той се боялъ отъ всѣкиго. И когато мечката и лисицата готвѣли обѣдъ за Бога, заекътъ само се гушелъ задъ столоветъ и мърдалъ дълги уши:

„Ахъ, мой Господи, какво ли горкиятъ азъ да сторя!“

— Боже!... Отъ цѣлото ми сърце се иска да ти сторя нѣщо добро, — да те угостя съ нѣщичко... Но слабъ съмъ и нищичко не мога да сторя... Но... Ето, мечката е нажежила своята фурна... Ще се хвърля въ огъня... Ще се изпека... и тогава, о, Боже! изаяжъ ме на здраве!...

И додѣто да изкаже това, заекътъ се хвърлилъ въ нажежената пещъ и се заровилъ въ разгоренитъ вжглища.

Отъ това самопожертвуване на слабичкото зайче, останалъ зачуденъ и самиятъ Богъ...